

[Aksel Larsen.]

De Forenede Nationers pagt, som dels forbyder indgriben i et lands indre stridigheder, dels påbyder mægling, før magtanvendelse forsøges. Sikkerhedsrådet har til enhver tid nægtet at høre på eller forhandle med Nordkoreas regering, med den koreanske folke-regering. Pekingregeringen har den 28. november og den 22. december 1950 og den 17. og 22. januar 1951 fremsat konkrete og positive forslag til standsning af blodsudgydelserne og opnåelse af fred i Korea. For at nøjes med at citere Pekingregeringens sidste forslag, så hedder det heri: at princippet om, at alle udenlandske tropper skal trækkes tilbage, skal accepteres, og der fortsættes:

„I spørgsmålet om afslutningen af Koreakrigen og en fredelig løsning af Koreaspørgsmålet mener vi, at det kan ske i to etaper: a) ildens ophør i en aftalt, begrænset tid, så at forhandlinger kan indledes, og derpå b) at under forhandlingerne må alle problemer i forbindelse med Koreakrigen drøftes.“

Pekingregeringen har altså, hvad det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, foreslået øjeblikkelig standsning af blodsudgydelser gennem ildens ophør. Men dette forslag blev forkastet af det amerikanske automatiske flertal i De Forenede Nationer, deriblandt også repræsentanter for det danske socialdemokrati.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger — det kan ses sp. 3839 —:

„Vi ønsker en forhandling, hvor flertallet vilje respekteres.“

Hvilke flertal taler det ærede medlem om? (Hans Hedtoft: De Forenede Nationer!). De Forenede Nationers resolution, der fordømte Kina som „aggressor“, blev vedtaget med 43 stemmer mod 7, medens 9 stater undlod at stemme. De 43 stater, der stemte for resolutionen, har 546½ mill. indbyggere. De 9 stater, der undlod at stemme, har 195,6 mill. indbyggere. De 7 stater, der stemte imod, har 590 mill. indbyggere. Dertil kommer naturligvis Kinas omtrent 500 mill. indbyggere, som i strid med De Forenede Nationers pagt slet ikke er repræsenteret. Det er altså på den måde, at det ærede medlem vil have flertallets vilje respekteret.

Må jeg iøvrigt benytte lejligheden til at sige til den højtærede udenrigsminister, som jo så sagkyndigt og urigtigt har forklaret, at Danmark aldeles ikke har godkendt sanktioner, men kun våbenembargo, at der er lige til København indløbet et Reuter-telegram fra Wellington, og af dette tele-

gram fremgår det, at udenrigsminister Doidge i New Zealand netop har udstedt forbud mod eksport af uld til Kina, idet han påberåber sig De Forenede Nationers beslutning om, at strategisk materiale ikke må eksporteres til Kina. Jeg tillader mig at spørge den højtærede udenrigsminister, hvorledes han vil forlige dette med sin påstand om, at det kun drejer sig om våbenembargo?

Må jeg samtidig erindre om, hvad jeg tidligere har sagt om de asiatiske folkeslags rejsning, og citere, hvad den højtærede finansminister den 21. maj ifølge referat i „Frederiksborg Amts Avis“ sagde om dette spørgsmål på et møde i Hillerød. Finansministeren sagde: Det er

„meget vigtigt, hvad der foregår i Asien, hvor der i folkeslagene sker en rejsning, som kan sammenlignes med de store bondereformer herhjemme. De kinesiske bønder, der tæller mere end 80 pct. af befolkningen, er nu ved at vågne til selvstændighed, og hvordan vi end politisk stiller os, må vi ikke lade os forblænde af øst-vest problemet. Der skabes her overordentligt store markeder for eksport, i hvert fald på længere sigt.“

Ja, jeg kan ikke sige andet end, at finansministeren her har udtrykt noget ganske rigtigt. Han synes at have forståelsen af, hvad der sker i Østasien, men det kan ikke nægtes, at den politik, som regeringen og rigsdagsflertallet gennemfører, går stik imod denne finansministerens rigtige erkendelse og følgelig ikke alene er fjendtlig overfor de folkeslag, der nu har tilkæmpet sig eller er i færd med at tilkæmpe sig frihed, men også skadelig for Danmark.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft fortalte, at kommunisterne aldeles ikke er imod krig, men kun er imod uretfærdige og imperialistiske krige og er tilhængere af retfærdige og revolutionære krige. Ja, dette er aldeles rigtigt. Jeg tror forøvrigt, det var det eneste rigtige, det ærede medlem sagde i sin tale. Men bortset fra, at det ikke var Lenin eller Stalin, men Marx og Engels, der først af alle fastslog dette som arbejderklassens og arbejderbevægelsens stilling til krig, har så ikke det ærede medlem hr. Hans Hedtoft selv arbejdet sig frem til den opfattelse, at krigen mod Hitler var en retfærdig krig, men at Hitlers krig var en uretfærdig krig, og at der altså eksisterer retfærdige og uretfærdige krige?

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, hans parti og hans presse misbruger den marxistiske sandhed om, at der findes retfærdige og uretfærdige krige, til at påstå, at